

kunagi.

FOTO: TIINA SÄÄLIK

mida proovib ise oma töödese panna. „Sellised leiud annavad mulle innustust, saan noortelt ideid ja tahan ise seejärel kiireid eskiise luua.”

Kui küsida, kes Robert siis on, meenutades diplomitele kirjutatud kolme sõna, siis pärast mõttepausi vastab ta, et kunstnik. Kogemuste edasi andja missioon ja ühiskonna päästmine on olulised. Kuigi tundub, et maailmast kaob intelligentsus, on siiski lootust.

„Mul on mure meie kultuuri pärast ja ka selle pärast, kes seda valdkonda juhivad. Üldises mõttes. Inimesed jäävad kultuurist eemale. Miks õhtuti ei saa pärast näiteks Vanemuises teatris käimist Tartust rongiga Jõgevale? Peab siis alati ainult autoga liikuma,” mõtiskleb Robert ja jätkab, „Muidugi ei saa midagi kunstlikult juurde tuua. Tingimused

mõjutavad palju. Räägitakse, et Jõgeva on üks, vabandage, inetu linn, aga ma ei ole sellega nõus. Ka siin võib leida ilu. Mul on iga kohaga mälestused, ka see koht on hästi meeles, kus esimest korda tüdrukult suulduse sain,” meenutab Robert.

Tallinnas Robert enam elada ei taha, sai seal ju nelikümmend viis aastat elatud. Loomulikult on seal samuti oma mälestused. Noorena oli Robertil plaan paigas. Kõigepealt Tartu, siis Tallinn, edasi Pariis, London ja New York. Pariis nii ei läinud, need viimati nimetatud linnad siiski elukohaks ei saanud.

„Olen selle poolt, et käige Londonis, aga tulge tagasi, tulge koju tagasi. Nii jääb meie kultuur alles. Ma olen Eesti patrioot!” Kuigi Tallinnas sai aastaid elatud ja suurem osa sõpru on seal, pöörab Robert, et ta ei taha Tallinna enam nähagi.

Juunis ootab ees maalilaager Portugalis. Varasemalt on käidud Kreekas, Austrias, Prantsusmaal maalimas. Kohapeal tehakse valminud töödest näitus ja küllap on see maalijatele ergastav suursündmus töötada teises keskkonnas ning oma töid näitusele välja panna.

Eelolev esmaspäev on Robertile väga tähtis. Tartu Kunstnike Liit korraldab aastanäituse ja et seda teha, toimub kuraatorite konkurs, millel Robert loomulikult osaleb. Konkureerimiseks tuli kirjutada essee. Robertil on soov aastanäitusele välja panna kõik tööd, mis näitusele esitatakse. Loomulikult saab seda teha siis, kui ta kuraatoriks valitakse.

Armunud Gustav Klimti

Lõuna-Eesti kunstnikele on aastanäitus suurepärase võimalus oma loomingut eksponeerimiseks. „Ma tahan välja panna kõik, las siis rahvas hindab. Ruumi on küll vähe, aga kui vaja, siis panen pildid kasvõi laeni välja,” on Robert oma plaanides kindel.

Esmaspäeval ootab ees visiooni kaitsmine. Et valituks osutada, tuleb kõik endast ja ideest välja panna. Muide, ka teine Jõgevamaa kunstnik, Kaire Nurk, osaleb kuraatori konkursil. Kellele nüüd siis põialt hoida?

Robert rõhutab meie vestluses päris mitu korda, et ta võib välja öelda seda, mida mõtleb. Igas mõttes vabadus on küll väärtus, kuid muutunud ühiskond ei ole

Robert Suvi, kolm aastat vana – kõik on veel ees.

just selline, nagu võiks olla. On mitmeid kunstikonkurse, kuid Robert ei soovi neist enam osa võtta. Miks?

„Kunstimaa-ilmas on tugev onupojapoliitika. Vanu ei lasta enam loögile. Kõige suurem vaen omavahel ongi kunstnikel, neile järgnevad teised loominguinimesed, kirjaniid, muusikud ja nii edasi.”

N ä i t e k s kunstikonkursil osaledes sai Robert küll kõrge kolmanda koha, kuid žürii onupojapoliitika paistis kaugele välja. „Kui õpetajad on nõrgad, ei tea ajalugu, ei anna edasi väärtusi, kuidas saavad siis kunstnikud tugevad olla?” mõtiskleb Robert.

Mul on mure meie kultuuri pärast ja ka selle pärast, kes seda valdkonda juhivad

Kui küsin, kas tal endal eeskujusid on, siis jääb kunstnik mõttesse. „Sõpru-loojaid on väga palju. Kunagi küsiti Jüri Arrakult samamoodi, et kes võiks olla eeskujuks. Arrak andis ääri veeri vastu, et ilmselt ta ise on kõige kõvem tegija ja enda eeskuju. Tegelikult võin eeskujuks lugeda näiteks Marc Chagalli. Kui Nizza lähedale sattun, käin alati tema haua ära. Olen armunud Austria kunstnikku Gustav Klimti, samuti väga meeldib Picasso. Teda on võimatu järele teha. Ta valdas vormi niivõrd täiuslikult, samuti anatoomiat ja oli heas mõttes „hull” kunstnik,” räägib Robert.

Raamatust „Sinine hobune“

Aeg on napp, meie kohtumine saab läbi, kuigi palju jääb ka rääkimata. Avastame jutuajamise käigus mitmeid ühiseid tuttavaid. Saan mõneks päevaks vaadata Robert Suvi raamatu „Sinine hobune”. Ei tahaks seda võtta kui elutöö kogumikku, kuid on suurepärase raamat. Sinna on kogutud artiklid, mis ajakirjanduses Roberti kohta ilmunud. Valik pilte ajaloost, tänapäevast ja maalidest on samuti olemas.

Üks lugu veel. Lisaks igapäevasele tennisemängule on Robert ka hea maletaja. Noorusest meenub lugu, kuidas Jõgeval andis malesimultaani Boris Spasski. Jõgeva maletreener Kaarel Hermlin oli Spasski Jõgevale külla kutsunud. Simultaani käigus sai Spasski 28 võitu ja kaks viiki (Aarne Hermlin ja Hugo Päärn). Robert oli paraku kaotajate hulgas, kuid elamus ja mälestus missugune. Tuleb osata kaotada, et nautida edasisi võite.

28. mail on taas üks tore päev, nimelt avatakse Jõgeva kultuurikeskuses Roberti juhendatavate Tartu stuudiolaste maalinäitus „Loodus ja lilled”. Seda saab vaadata kuni septembrini.

ROBERT SUVI

Sündinud 08.06.1947 Jõgeva abielus, 4 last

Haridus

1954–1962 Jõgeva keskkool ja põhikool
1962–1967 Tartu kunstikool, maaliosakond
1970–1976 ENSV Kunstiinstituut, monumentaalmaal, magister
1980–1981 Repini nim. Kunstiakadeemia Leningradis, ehitiste maalingud

Töö

1976–1985 ENSV Kunstiinstituut, maalikateedri vanemõpetaja
1992–1995 Soome Joensuu Kunstiakadeemia, õppejõud
1992–2000 Sisekaitseakadeemia, lektor
1999–2011 Tallinna Euroõlikool, lektor
2004–2008 Tartu Kõrgem Kunstikool, lektor
2006 – Tallinna Tehnikaülikooli Tartu kolledž, maastikuarhitektuuri kateedris dotsent

Tunnustused

1977 monumentaalmaali konkursi võit: Merivälja vanadekodu kaminafresko
1979 monumentaalmaali konkursi võit: vabariikliku IV Valitsuse haigla mosaiik-pannöö
1983 monumentaalmaali konkursi võit: Tallinna Miilitsakooli seinamaal sgrafiitotehnikas.

Personaalnäitused alates aastast 1993 – 9 näitust
Vabariigi Näitustel esinimine alates 1977 aastast.
Üle kahekümne monumentaaltöö (vitraažid, mosaiigid ja freskod) üle Eesti alates aastast 1979

Kõige kallim vara on lapselapsed. Robert leiab nende jaoks alati aega.

FOTOD: ERAKOJU

Robert Suvi koos hea sõbra, saksofonist Lembit Saarsaluga. Taustal maal Saarsalust.

Kunstnik Robert Suvi on ka suurepärase õpetaja, lastele teadmiste ja oskuste edasi andmine annab elule mõtte ja teeb meele rõõmsaks.